

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/27/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1109246064
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1109246064.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Niny Dubovskej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v spore žalobcu: JUPITER SK s.r.o., IČO: 35 966 254, so sídlom Limbová 451/3, Limbach, zast. A. B. C. D., trvale bytom E. XXX/X, E., proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, so sídlom Račianska 71, Bratislava, o náhradu škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 06.11.2023, č.k. B1-8C/314/2009-511, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalovanému sa proti žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca od žalovaného domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy 25.000 eur, sumy 296.255,72 eur s príslušenstvom a sumy 65.443,82 eur s príslušenstvom (výrok I.) a nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 140 ods. 2 písm. m), § 146 ods. 1, § 148 ods. 1, § 150 ods. 1 a 2, § 151, § 153 ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov účinného k 25.01.2005 (ďalej len „Exekučný poriadok“), ust. § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), ust. § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), nariadením vlády Slovenskej republiky číslo 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ust. čl. 15 ods. 2, § 151 ods. 1, § 191 ods. 1 a 2, § 197 ods. 2, § 198 ods. 2 a 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a vecne tým, že z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že súdny exekútor C. E. C. viedol pod sp. zn. EX 365/2002 exekučné konanie na vymożenie pohľadávky v sume 1.000.000 Sk s príslušenstvom v prospech oprávneného Union poisťovňa, a.s. proti povinnému B. C. D., ktorý súdny exekútor v rámci exekučného konania pristúpil k výkonu exekúcie predajom nehnuteľností (kaštieľu so súp. č. XX v k.ú. A. F. G.) a dňa 06.07.2007 vykonal dražbu týchto nehnuteľností, na ktoré udelil príklep vydražiteľovi (spoločnosti A. K. INVESTMENT, s.r.o.). Na dražbe sa zúčastnil povinný a spoluvlastníčka týchto nehnuteľností - manželka povinného H. D., ktorí vzniesli proti dražbe námietky. Žalobca (zhotoviteľ) a B. C. D. (objednávateľ) uzatvorili za účelom rekonštrukcie anglikánskeho kaštieľa a záhrady dňa 21.01.2006 zmluvu o dielo (ďalej len „zmluva o dielo“). Súdny exekútor dňa 24.07.2007 predložil príslušnému súdu návrh na schválenie príklepu spolu s námietkami povinného a jeho manželky proti dražbe a proti udeleniu príklepu,

príčom uznesením Okresného súdu Bratislava V, č.k. Er 59/1996-573 z 23.10.2009 ich námietkam proti udeleniu príklepu vyhovel a udelenie príklepu dražby nehnuteľností neschválil z dôvodu, že súdny exekútor C. E. C. bol vylúčený z vykonávania exekúcie uznesením Okresného súdu Bratislava V, č.k. Er 59/1996-53 z 20.10.2009. Uznesením Okresného súdu Bratislava V, č.k. Er 59/1996-793 z 25.05.2011 bola predmetná exekúcia zastavená na námietky povinného, že mu nebolo riadne doručené rozhodnutie Mestského súdu v Bratislave č.k. 36Cb/179/1994 zo dňa 29.06.1995, ktoré malo byť v tejto veci exekučným titulom. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobe žalobcu nebolo možné vyhovieť, pretože žalobcom nebolo preukázané kumulatívne naplnenie 3 základných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu (existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu, existencia škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a škodou) podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Nezákonnosť rozhodnutia žalobca netvrdil a ani ju v konaní nepreukazoval, v žalobe namietal nesprávny úradný postup súdneho exekútora (ktorý predstavuje len jednu zložku predpokladov zodpovednosti za škodu), pričom len samotná skutočnosť, že súdny exekútor v súvislosti s exekúciou na obchodný podiel žalobcu pochybil, nezakladá sama o sebe nárok žalobcu na náhradu škody. Skonštatoval, že pre vznik nároku na náhradu škody je tiež potrebné, aby došlo k vzniku škody spôsobenej žalobcovi - žalobca si uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu škody vo výške 296.255,72 eur (7.500.000 Sk + 19 % DPH) s príslušenstvom z titulu ušlého zisku, ktorú zdôvodnil tak, že po udelení príklepu nemohol vykonávať rekonštrukciu nehnuteľnosti na základe zmluvy o dielo. Takto stanovenú sumu ušlého zisku považoval súd prvej inštancie za nesprávnu a uviedol, že v žiadnom prípade sa nemôže jednať o ušlý zisk resp. o potenciálny ušlý zisk, pretože z obsahu zmluvy o dielo vyplýva, že predmetom plnenia bolo dielo s hodnotou 296.255,72 eur, ktorá predstavovala hodnotu prác, materiálov, energií, výkonov, subdodávok a iných plnení v súvislosti s rekonštrukciou nehnuteľnosti vo výške žalobou uplatnenej sumy. Ušlý zisk resp. potenciálny ušlý zisk sa však nerovná výške hodnoty plnenia celého diela dojednaného v zmluve o dielo, ale iba rozdielu, ktorý by vznikol po odpočítaní všetkých nákladov na rekonštrukciu, ktoré zhotoviteľ s plnením mal, ktorú ale žalobca nielenže nepreukázal, ale ju v konaní, s výnimkou ušlého zisku rovnajúceho sa hodnote celého plnenia, ani netvrdil. Doplnil, že výška takéhoto zisku je vždy individuálna a spravidla závislá od ponuky a dopytu na trhu, pričom v uvedenom prípade to nemuselo platiť, nakoľko zhotoviteľ bol priamo vo vlastníctve jedného z objednávateľov, ktorému patril 100 % majetkový podiel v žalobcovi a ktorý zároveň konal v jeho mene, preto bolo podľa súdu prvej inštancie otázne, akým spôsobom bola zo strany zhotoviteľa vytvorená kalkulácia zisku a či bola aj ekonomicky odôvodnená. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca výšku ušlého zisku resp. potenciálneho ušlého zisku žiadnym spôsobom ani z časti nepreukázal, preto žalobe v časti uplatneného nároku v sume 296.255,72 eur s príslušenstvom, nevyhovel. Nevyhovel ani žalobe žalobcu v zostávajúcej časti, ktorou si uplatnil skutočnú škodu v sume 65.443,82 eur s príslušenstvom z titulu už vykonaných rekonštrukčných prác, vo vzťahu ku ktorému nároku uviedol, že tento si nie je možné uplatniť voči štátu, pretože ide o riadne plnenie poskytnuté žalobcom ako zhotoviteľom na základe zmluvy o dielo v prospech objednávateľov, ktorí boli povinní za vykonané práce zaplatiť, že povinnosť objednávateľov žiadnym spôsobom nezanikla ani neprešla na štát z titulu zodpovednosti štátu za škodu; žalobca si mohol od objednávateľov na základe zmluvy o dielo uplatňovať zaplatenie alikvotnej odmeny za dielo podľa rozsahu vykonaných prác a mohol žalovať aj náhradu škody, ktorá bola žalobcovi spôsobená v súvislosti s tým, že nedošlo k naplneniu celej zmluvy o dielo v dohodnutom rozsahu z dôvodov na strane objednávateľa. Dohody medzi zmluvnými stranami v zmluve o dielo, ktoré sa akokoľvek týkali exekučného konania, vyhodnotil súd prvej inštancie pre vyvodenie zodpovednosti štátu za škodu za irelevantné, preto námietku žalobcu, že zo zmluvy o dielo možnosť fakturácie alikvotnej časti plnenia nevyplýva, považoval za nedôvodnú. Nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 25.000 eur za údajné poškodenie dobrého mena súd prvej inštancie žalobcovi rovnako nepriznal, pretože žalobca nepreukázal opodstatnenosť a výšku nemajetkovej ujmy, ktorú požadoval, a to z dôvodu, že skutočnosti uvádzané žalobcom vyhodnotil ako všeobecného charakteru, v rovine všeobecných tvrdení, ktoré žiadnym spôsobom nepreukazovali a neodôvodňovali výšku žalobcom uplatneného nároku. Prvoinštančný súd s poukazom na definíciu a podstatu (priamej a bezprostrednej) príčinnej súvislosti, rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) R 21/1992 a R 7/1979 doplnil, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi ním tvrdenou škodou, resp. nemajetkovou ujmom a nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora. K vykonávaniu dokazovania súdom prvej inštancie uviedol, že na pojednávaní dňa 04.09.2023 sporné strany poučil o sudcovskej koncentrácii konania s tým, aby strany uviedli návrhy na doplnenie dokazovania a že žalobca navrhol doplniť dokazovanie výsluchom svedka I. A., J. K. a konateľky žalobcu H. D., na základe ktorého návrhu súd prvej inštancie vykonal výsluch svedka J. K. na pojednávaní dňa 09.10.2023, na ktoré pojednávanie predvolal aj B. I. A. a H. D..

Predvolanie na pojednávanie bolo svedkovi B. I. A. doručované na dve adresy, ktoré mal konajúci k dispozícii, pričom svedok si predvolanie prevzal na jednej z nich dňa 08.09.2023, a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neprítomnosť riadne neospravedlnil. Beate Sarkocy (konateľke žalobcu) doručoval súd prvej inštancie predvolanie na pojednávanie na adresu jej bydliska a aj prostredníctvom elektronickej schránky žalobcu, pričom zásielka adresovaná na adresu jej bydliska sa vrátila späť ako neprevzatá v odbernej lehote a zásielka adresovaná do elektronickej schránky žalobcu bola doručená dňa 21.09.2023; napriek uvedenému sa konateľka žalobcu na pojednávanie nedostavila, svoju neprítomnosť neospravedlnila ani nepreukázala dôvod, pre ktorý sa na pojednávaní nezúčastnila. Na základe uvedeného súd prvej inštancie v zmysle ust. § 198 ods. 3 CSP zamietol návrhy žalobcu na výsluch svedka B. I. A. a konateľky žalobcu H. D.. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaný sa výslovným vyhlásením vzdal tohto nároku.

3. Proti rozsudku podal prostredníctvom splnomocneného zástupcu v zákonnej lehote odvolanie žalobca, z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a), b), c), e) a h) CSP, a namietal, že napadnuté rozhodnutie považuje za svojvoľné, arbitrárne a nepresvedčivo odôvodnené, vecne nesprávne a nezákonné, vydané v konaní znižujúcom vážnosť a dôstojnosť súdneho konania, nie nezaujatým sudcom, ktorý nevykonával riadne dokazovanie žalobcom navrhnutými svedkami na pojednávaní dňa 04.09.2023 (B. I. A., H. D. a J. K.). Namietal, že súd prvej inštancie na pojednávaní deklaroval, že predvolá žalobcom navrhovaných svedkov (B. I. A., H. D. a J. K.) s tým, že ak sa ktorýkoľvek z nich na ďalšom termíne pojednávania nezúčastní, súd rozhodne o tom, či takýto návrh na vykonanie dokazovania zamietne, ale svedkov Beate Sarkocy (konateľku žalobcu) a B. I. A. riadne nepredvolal z adres súdu známych. V prípade svedka B. I. A. doručil súd prvej inštancie vadne písomnosť k rukám syna I. A., čo podľa žalobcu vyplýva z doručky a súd prvej inštancie si uvedené nepreveril a v prípade svedka - konateľky žalobcu jej predvolanie nebolo riadne a účinne doručené do vlastných rúk a súd prvej inštancie nerešpektoval, že písomnosti určené žalobcovi, teda jedinej konateľke žalobcu, mali byť doručované na adresu prostredníctvom splnomocneného zástupcu žalobcu (A. B. C. D.). Žalobca doplnil, že výsluch konateľky žalobcu ako svedka nie je možný, s čím sa súd prvej inštancie dôsledne nevysporiadal a túto vadu konania neodstránil. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nemal riadne ustálený okruh účastníkov konania a navrhoval úkon zopakovať, keďže ide o pochybenie konajúceho súdu – nevykonanie dôkazov, zmarenie vykonania ktorých malo za následok zmarenie objektivizácie skutkového stavu veci a viedlo k vydaniu nezákonného, nepresvedčivo a svojvoľne odôvodneného rozsudku v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP. Žalobca poukázal na neprimeranú dĺžku konania zavinenú súdom prvej inštancie a nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 708/2014-31 z 04.03.2015, sp. zn. III. ÚS 149/2022-31 z 12.05.2022, čo malo za následok zmarenie riadneho a včasného dokazovania, kedy by si svedkovia na rozhodné skutočnosti pamätali (poukázal na výpoveď J. K.), a to najmä nevypočutím svedka B. I. A. (odborný dozor vo veci „Rekonštrukcie kaštieľa“) ohľadne preukázania skutkového stavu čo do výšky spôsobenej majetkovej škody, ušlého zisku a nemajetkovej ujmy, ktorú osobitne si uplatnil podaním dňa 18.10.2018. Súd prvej inštancie nerozhodol o nároku (na náhradu nemajetkovej ujmy) v súlade s rozhodovacou praxou Krajského súdu v Bratislave, tento návrh na priznanie nemajetkovej ujmy neodstúpil žalovanému, neprerušil konanie na 6 mesiacov za účelom predbežného pre-rovkovania tohto nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy, nevyklúčil ho na ďalšie konanie, čo malo za následok porušenie čl. 4 ods. 4 a čl. 38 ods. 1 Listiny a základného práva žalobcu na zákonného sudcu. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nemal splnené podmienky na riadne prejednanie veci a spravodlivé rozhodnutie, bolo porušené jeho právo na spravodlivé súdne konanie vo vzťahu k nedostatku riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia a nevykonaniu dokazovania. Žalobca navrhol, aby odvolací súd v napadnutý rozsudok zrušil, usmernil súd prvej inštancie, aby zákonný sudca A. A. A. v tejto veci už nekonal a nerozhodoval. Žalobca namietal aj to, že súd prvej inštancie neprípustne ignoroval zastupovanie žalobcu advokátkou C. L. M., s ktorou riadne nekonali, marili spravodlivosť súdneho konania, advokátku nepredvolávali riadne na vytyčované pojednávania a že konanie ako celok nespĺnilo atribúty spravodlivého procesu, čo malo za následok odmietnutie spravodlivosti súdneho konania. Žalobca dal do pozornosti rozhodnutie NS SR R 74/2016 podľa ktorého: zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa §§-u 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnych exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevyklúčujú (uznesenie NS SR z 23.03.2016 sp. zn. 3 Cdo 75/2015), teda že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, rozhodnutie riadne a presvedčivo neodôvodnil a odvolateľovi

odňal možnosť riadne konať pred súdom o ním uplatnených nárokoch, aktívne neskúmal legitimitáciu účastníkov konania, keď súdny exekútor mal v zmysle ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku platného za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. samostatnú právnu subjektivitu, teda exekútor sám zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil alebo jeho zamestnanci v súvislosti s činnosťou podľa cit. zákona.

4. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je podané dôvodne. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti uplatnenej žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 ods. 1 CSP) a na ich základe dospel k vecne správny záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite a dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP).

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, sa po skutkovej a právnej stránke stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP) s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu, v ktorom dostatočne zodpovedal na v konaní nastolené otázky majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, dostatočne sa zaoberal vecnou a právnou argumentáciou strán sporu (najmä žalobcu) a zrozumiteľným a vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil svoje úvahy, na základe ktorých považoval nárok žalobcu v celom rozsahu za neopodstatnený.

7. V súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalobcom odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním (§ 380 ods. 1 CSP), podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahŕňa v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravdla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

8. Odvolací súd považuje za potrebné v prvom rade zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu zaoberal iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalobca výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

9. Odvolací súd poukazuje na uznesenie ÚS SR z 05.11.2019 sp. zn. IV. ÚS/90/2019: „Iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní odvolacie dôvody. Právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania.“ (obdobne aj uznesenie NS SR z 31.05.2021 sp. zn. 2 Cdo/64/2019).

10. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

11. Podľa ust. § 140 ods. 2 písm. m) Exekučného poriadku, dražobná vyhláška musí obsahovať upozornenie, že osoby, ktoré majú k nehnuteľnosti predkupné právo, môžu ho uplatniť len na dražbe ako dražitelia a že udelením príklepu predkupné právo zaniká.

12. Podľa ust. § 146 ods. 1 Exekučného poriadku, príklep udelí exekútor tomu, u koho sú splnené podmienky ustanovené zákonom a kto urobil najvyššie podanie. Ak niekoľko dražiteľov urobí rovnaké podanie a ak sa neurobilo vyššie prípustné podanie, rozhodne exekútor žrebom o tom, komu sa má príklep udeliť. Ak však bol jedným z týchto dražiteľov spoluvlastník alebo ten, komu prospieva predkupné právo vecnej povahy, udelí sa príklep jemu.

13. Podľa ust. § 148 ods. 1 Exekučného poriadku, udelenie príklepu podlieha schváleniu súdom. Súd rozhodne o schválení príklepu do 30 dní od doručenia žiadosti exekútora na schválenie príklepu. Exekútor doručí súdu podklady, na ktorých základe bol udelený príklep.

14. Podľa ust. § 150 ods. 1 Exekučného poriadku, o udelení príklepu môže sa vydražiteľ ujať držby vydraženej veci; o tom je povinný upovedomiť exekútora.

15. Podľa ust. § 150 ods. 2 Exekučného poriadku, ak vydražiteľ zaplatil najvyššie podanie a súd udelenie príklepu schválil, stáva sa vydražiteľ vlastníkom nehnuteľnosti ku dňu udelenia príklepu.

16. Podľa ust. § 151 Exekučného poriadku, ak súd udelenie príklepu neschválil, vydražiteľ je povinný vrátiť vec povinnému, vydať mu úžitky a nahradiť škodu, ktorú mu spôsobil pri hospodárení s nehnuteľnosťou.

17. Podľa ust. § 153 ods. 3 Exekučného poriadku, predkupné právo k vydraženej nehnuteľnosti udelením príklepu zaniká.

18. Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

19. Podľa ust. § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

20. Podľa ust. § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

21. Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje výkon právomoci orgánom verejnej moci, pri ktorom dôjde k porušeniu právnou normou ustanoveného predpísaného postupu alebo k porušeniu účelu, ku ktorému postup orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci smeruje. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

22. Podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

23. Podľa ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

24. Podľa ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

25. Podľa ust. § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

26. Podľa ust. čl. 15 ods. 2 CSP, žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu.

27. Podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

28. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

29. Podľa ust. § 197 ods. 1 CSP, ak strana navrhne výsluch svedka, zabezpečí jeho prítomnosť na pojednávaní; o tejto skutočnosti vopred upovedomí súd a protistranu.

30. Podľa ust. § 197 ods. 2 CSP, ak nemožno postupovať podľa odseku 1, požiada strana súd o predvolanie svedka. V návrhu na výsluch svedka sa uvedie meno, priezvisko, prípadne dátum narodenia svedka, adresa, z ktorej možno svedka predvolať, a označenie skutočností, ktoré majú byť výsluchom svedka preukázané. Ak nie je adresa svedka strane známa, súd svedka predvolá z adresy evidovanej v registri obyvateľov Slovenskej republiky.

31. Podľa ust. § 198 ods. 2 CSP, ak nemožno svedka predvolať z adresy označenej stranou, súd ho predvolá z adresy evidovanej v registri obyvateľov Slovenskej republiky.

32. Podľa ust. § 198 ods. 3 CSP, ak sa nepodarí prítomnosť svedka zabezpečiť, súd návrh na výsluch svedka zamietne.

33. Súd prvej inštancie zdôvodnil zamietnutie žaloby (vo všetkých častiach uplatneného nároku voči žalovanému – náhrady škody, ušlého zisku aj nemajetkovej ujmy) tým, že žalobca nepreukázal naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu/nemajetkovú ujmu, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní sp. zn. EX 365/2002. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že žalobca vo svojom odvolaní ničím (žiadnymi konkrétnymi odvolacími námietkami) nespochybnil z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie závery súdu prvej inštancie o tom, že žalobca preukázal len existenciu prvotného predpokladu zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v podobe nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní sp. zn. EX 365/2002, nepreukázal existenciu ďalších podmienok – vznik škody/nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody/nemajetkovej ujmy. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalobca v odvolaní nerozporoval ťažiskové závery súdu prvej inštancie zdôvodňujúce zamietnutie žaloby, preto je potrebné skonštatovať, že žalobca v odvolaní neuviedol argumentáciu, ktorá by spochybnila závery súdu prvej inštancie odôvodňujúce zamietnutie žaloby. Všeobecné odvolacie argumenty žalobcu o vadách a procesných pochybeniach súdu prvej inštancie, o tom, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom prvej inštancie a o tom, že napadnutý rozsudok je arbitrážny, nepresvedčivý, svojvoľný, nesprávny a nezákonný bez bližšieho zdôvodnenia, nemožno považovať za kvalifikovanú odvolaciu námietku, ktorú by bolo možno preskúmať v odvolacom konaní a konštatovať jej dôvodnosť. Napriek tomu, že odvolacia argumentácia žalobcu nesmeruje proti hlavným meritórnym dôvodom zamietnutia žaloby, odvolací súd považoval za potrebné vysporiadať sa s ostatnými odvolacími námietkami žalobcu.

34. Naplnenie žalobcom uplatneného odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. a) CSP odvolací súd v pojednávaní veci nezistil a žalobca tento ani nijak nekonkretizoval a nevymedzil.

35. Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), tento odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (CSP) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach NS SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. V danej veci nebola odvolacím súdom zistená v postupe súdu prvej inštancie pri prejednaní veci žiadna vada, ktorá by znemožnila odvolateľovi realizáciu jeho procesných práv a ktorá by mu zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní.

36. Odvolací súd zdôrazňuje, že ako vyplýva aj z judikatúry ÚS SR, iba skutočnosť, že strana sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

37. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlil, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdil, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie sa vysporiadalo so všetkými podstatnými námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami.

38. Pokiaľ žalobca namietal, že súd prvej inštancie nekonal s právnou zástupkyňou žalobcu C. L. M., zrejme ušlo jeho pozornosti, že potom, čo po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu č.k. 7Co/15/2020-424, 7Co/54/2020 z 15.02.2021 (ktorým bol zrušený rozsudok pre zmeškanie) oznámil súdu, že C. M. je splnomocnená na zastupovanie žalobcu pre celé konanie (splnomocnenie z 18.01.2022), udelené plnomocnenstvo jej žalobca zrušil (ergo odvolal podľa ust. § 33b ods. 1 písm. b) Občianskeho zákonníka) dňa 20.04.2022 a zároveň splnomocnil na zastupovanie A. B. C. D. (ako všeobecného zástupcu podľa ust. § 89 ods. 1 CSP). Preto ak súd prvej inštancie po odvolaní plnej moci advokátke s touto ďalej nekonal, postupoval správne.

39. Pokiaľ ide o opakované odvolateľovo vyhlásenie, že napadnutý rozsudok bol vydaný zaujatým sudcom, odvolací súd konštatuje, že uvedené vyhlásenie neobsahuje náležitosti stanovené v ust. § 52

ods. 2 CSP, preto na neho neprihliadal; odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. c) tak naplnený nebol.

40. K námietkam týkajúcim sa spôsobu vykonania (a zamietnutia vykonania) dokazovania výsluchom svedkov a strany sporu (konateľky žalobcu) navrhnutých žalobcom, ich posúdením dospel odvolací súd rovnako k záveru o ich nedôvodnosti. Z obsahu spisu a napadnutého rozsudku vyplýva, že žalobca navrhol vykonanie uvedených dôkazov, pričom na pojednávaní dňa 04.09.2023 za prítomnosti strán sporu (v prípade žalobcu jeho splnomocneného zástupcu A. B. C. D.) konajúci súd poučil strany sporu o sudcovskej koncentrácii konania a k návrhu žalobcu vypočuť svedkov a žalobcu (B. I. A., J. K. ako svedkov a konateľky žalobcu H. D.) uviedol, že svedkov a konateľku žalobcu predvolá na ďalšie pojednávanie s tým, že ak sa ktorýkoľvek z nich na ďalšom termíne pojednávania nezúčastní, rozhodne o tom, či takýto návrh na vykonanie dokazovania zamietne. V nadväznosti na uvedené predvolal (i) svedka B. I. A. z adresy M. XX, H. (zásielku podľa poštovej doručky adresát prevzal dňa 18.09.2023) a D. XX, H. (zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote), (ii) svedka J. K. z adresy A. na Žitavou 15 (ktorú adresu trvalého pobytu potvrdila aj obec a adresát zásielku prevzal) a (iii) konateľku žalobcu H. D. z adresy trvalého pobytu E. X, E. (zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote) a prostredníctvom spoločnosti žalobcu (elektronicky – zásielka doručená dňa 21.09.2023). Pokiaľ žalobca namietal, že písomnosti určené žalobcovi, teda jedinej konateľke žalobcu, mali byť doručované na adresu prostredníctvom splnomocneného zástupcu žalobcu (A. B. C. D.), opomenul aplikáciu ust. § 110 CSP. Súd prvej inštancie pojednávanie konané dňa 04.09.2023 odročil na pojednávanie na deň 09.10.2023, čo prítomní (vrátane splnomocneného zástupcu žalobcu A. B. C. D.) vzali na vedomie s tým, že písomne už predvolaní nebudú. V spojení s uvedeným, doručovanie predvolania na pojednávanie priamo H. D. a aj do elektronickej schránky žalobcu zodpovedá dikcii ust. § 110 ods. 1 veta prvá a druhá CSP, podľa ktorého ak má strana zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi; písomnosť sa doručuje aj strane, ak strana má osobne v konaní niečo vykonať alebo ak o tom súd rozhodne s ohľadom na povahu veci, čo priamo vylučuje dôvodnosť námietok žalobcu vo vzťahu ku konaniu súdu prvej inštancie pri predvolávaní konateľky žalobcu. Súd prvej inštancie správne rozlišoval aj to, či ide dôkaz výsluchom svedka – B. I. A. a J. K. (predvolanie na č.l. 494, obsah zápisnice) alebo strany sporu – konateľka H. D. (predvolanie na č.l. 493, obsah zápisnice), preto námietky žalobcu v tomto ohľade neobstoja.

41. Z ust. § 111 ods. 1 CSP vyplýva, že do vlastných rúk sa doručuje tak, že adresát potvrdí prijatie písomnosti na potvrdení o doručení písomnosti – doručke, ktorá je verejnou listinou a údaje v doručke sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak (teda doručka potvrdzuje, pokiaľ nie je dokázaný opak, pravdivosť toho, čo je v nej uvedené). Ak žalobca správnosť (pravdivosť) v doručke uvedených informácií popiera (žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie vadne doručil písomnosť k rukám syna I. A.), musí navrhnúť dôkaz, ktorý preukáže, že obsah listiny nezodpovedá skutočnosti, resp. že je nepravdivý. Predpokladom vyvrátenia prezumpcie správnosti je totiž podanie takého dôkazu, na základe ktorého a hodnotením ktorého je možné dospieť k záveru, že je prakticky vylúčené, aby nastali skutočnosti alebo prebehli skutkové deje, ktoré vyplývajú z obsahu verejnej listiny. Nestačí teda iba spochybnenie skutkových údajov obsiahnutých v listine (podpisu osoby adresáta na doručke), ale musí byť podaný jednoznačný dôkaz o tom, že tieto údaje nezodpovedajú skutočnosti a sú teda nepravdivé. Ak teda žalobca popieral pravdivosť toho, čo je na doručke uvedené a čo sa ňou osvedčuje alebo potvrdzuje (prevzatie predvolania svedka na pojednávanie dňa 09.10.2023 B. I. A.), bol povinný svoje tvrdenie preukázať, t.j. ponúknuť aj dôkazy, čo ale žalobca neurobil, preto správne mal súd prvej inštancie za to, že predvolanie bolo riadne doručené svedkovi B. I. A..

42. O nevykonaní dôkazov výsluchom svedka B. I. A. a konateľky žalobcu Beaty Sarkocy rozhodol súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 09.10.2023, ktoré rozhodnutie odôvodnil tým, že týchto na pojednávanie predvolal, predvolania im boli doručené a na pojednávanie sa napriek tomu nedostavili. V napadnutom rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že na základe návrhu žalobcu vykonal výsluch svedka J. K. na pojednávaní dňa 09.10.2023, na ktoré pojednávanie predvolal aj B. I. A. a H. D.. Skonštatoval, že predvolanie na pojednávanie bolo svedkovi B. I. A. doručované na dve adresy, ktoré mal súd prvej inštancie k dispozícii, pričom svedok si predvolanie prevzal na jednej z nich dňa 08.09.2023, napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil a svoju neprítomnosť riadne neospravedlnil a predvolanie na pojednávanie bolo H. D. doručované na adresu jej bydliska a prostredníctvom elektronickej schránky žalobcu, pričom zásielka adresovaná na adresu jej bydliska sa súdu vrátila späť ako neprevzatá v odbernej lehote a zásielka adresovaná do elektronickej schránky žalobcu bola doručená dňa 21.09.2023,

napriek tomu sa konateľka žalobcu na pojednávanie nedostavila, svoju neprítomnosť neospravedlnila. Uzavrel, že na základe uvedeného v zmysle ust. § 198 ods. 3 CSP zamietol návrhy žalobcu na výsluch svedka B. I. A. a konateľky žalobcu H. D.. Uvedený postup súdu prvej inštancie je súladný s príslušnými ustanoveniami CSP, keď súd nemusí vykonať všetky stranou navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde (§ 185 ods. 1 CSP). Nevykonanie dôkazu výsluchom svedka vyplýva aj z ust. § 198 ods. 3 CSP v prípade, ak sa jeho prítomnosť nepodarí zabezpečiť, čo bol prípad B. I. A.. Nevykonaním dôkazu výsluchom konateľky žalobcu nedošlo k vylúčeniu z dokazovania dôkazu, ktorým bolo možné preukázať rozhodujúcu skutočnosť, keď v civilnom sporovom konaní je výsluch strany iba podporným dôkazom, ktorý môže súd vykonať vtedy, ak tvrdenú skutočnosť nemožno preukázať inak, teda spravidla k preukázaniu spornej skutočnosti, čo v danom prípade naplnené nebolo. Výsluch strany sporu (žalobcu prostredníctvom jeho konateľky) by nebol spôsobilý preukázať skutočnosti, ktoré nevyšli v konaní inak najavo (splnomocnený zástupca žalobcu neuvádzal, na preukázanie akých konkrétnych skutočností nepreukázaných inak, navrhuje vykonanie výsluchu strany – konateľky žalobcu, ktorá navyš bola osobne prítomná na pojednávaní dňa 20.05.2011 a vo veci sa nevyjadřila). Odvolací súd tak konštatuje, že súd prvej inštancie logickým spôsobom odôvodnil nevykonanie navrhnutých dôkazov s ohľadom na odôvodnenie rozsudku vo vzťahu k podmienkam zodpovednosti žalovaného za vznik škody.

43. Pokiaľ žalobca namietal neprerušenie konania súdom prvej inštancie do uplynutia 6-mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy (§ 15 zákona č. 514/2003 Z.z.), takúto zákonnú povinnosť súdu prvej inštancie právny poriadok SR neukladá (CSP ani zákon č. 514/2003 Z.z.). Navyš, žalobca sám takúto žiadosť (ani po podaní žaloby) nepodal (na druhej strane žalobca podal žiadosť dňa 18.01.2008 na predbežné prerokovanie nároku na zaplatenie sumy 296.255,72 eur, ktorú doplnil podaním dňa 27.11.2009 o nárok na zaplatenie sumy 65.443,82 eur), z postoja žalovaného bolo zrejmé, že nárok neuznáva a primárnym dôvodom zamietnutia žaloby boli iné dôvody. Za danej situácie nebol dôvod na prerušenie konania z tohto dôvodu, a takýto postup súdu prvej inštancie by bol nehospodárny a v rozpore so zásadou rýchlosti konania.

44. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd pre rozhodnutie vo veci považoval už za pre konanie nepodstatné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadavať. Podľa konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu námietku účastníka konania. Je však nevyhnutné, aby súd reagoval na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie a privodiť úspech odvolaniu, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

45. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne a právne správne potvrdil.

46. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mu žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli a ich náhradu nepožadoval.

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).